

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

(Ἐκδίδεται ἅπασι καὶ δις τῆς ἐβδομάδος κατὰ τὰς περιστάσεις.)

Διὰ τὰς καταχωρίσεις γίνονται ἰδιαίτεροι συμφωνίαι ἐν τῷ
Τυπογραφείῳ «ΑΘΗΝΑ» ὁδὸς «ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ» Ἀριθ. 2638
ἐνθα γίνονται αἱ συνδρομαὶ καὶ ἀπευθύνονται αἱ αἰτήσεις.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους κατ' ἑξαμηνίαν Δραχ. 6.
Διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ. Δραχ. 10.

Χθὲς ἀπεβίωσε μετὰ πολυῶδον νόσον ὁ κλει-
νὸς τῆς Κερκύρας Ἀρχιεπίσκοπος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
καὶ σήμερον ἐκηδεύθη ἀπονεμηθειῶν εἰς τὸν νε-
κρὸν αὐτοῦ τῶν τιμῶν τῆς ὑψηλῆς θέσεως εἰς ἣν
τὸν ἀνεβίβασαν αἱ ἀρεταὶ Αὐτοῦ καὶ ἡ ἰκανότης
του. Ὁ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ τὸ
1800 ἐσπούδασε κατὰ τὴν νεότητά του τὴν θεολο-
γίαν καὶ ἡσπάσθη τὸ ἱερατικὸν στάδιον. Τὸ 1850
ἐξελέχθη καὶ προεχειρίσθη Ἀρχιεπίσκοπος Κερ-
κύρας. Ἦτον ἀγαθὸς, ἐλεήμων καὶ κατ' ἐξοχὴν φι-
λόπατρις. Συνέτεινεν εἰς τὴν γενομένην ἑνωσιν
τῆς Ἑπτανήσου οὐχὶ ὀλίγον καὶ ἐλάμβανε μέ-
ρος ἐνεργὸν εἰς πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς
τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους. Ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ
θανάτου Αὐτοῦ ἐνόησεν ὅτι ἐφθασεν ἡ στιγμή
ν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν αἰωνιότητα, διὸ εἰπὼν τοῦτο
εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἐξήτησε καὶ συνέταξε τὴν
διαθήκην του καὶ ἔγραψεν ἰδιοχείρως, καθ' ἃ λέγεται,
ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Βασιλέα ἣν ὁ ἴδιος ἐσφράγισε
καὶ τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον ἀγνοεῖται.

Δὲν εἶχομεν ἄδικον ὅταν εἰς τὸ προλαβὸν φύλλον ἐ-
γράφομεν ὅτι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν σφαγὴν τῶν ξένων καὶ
τῶν ὀλεθρίων διὰ τὸ ἔθνος συνεπειῶν αὐτῆς εἶναι οἱ ὑ-
πουργοί. Τὴν γνώμην ἡμῶν σήμερον συμμερίζεται ὅχι
μόνον ὁ ἀνεξάρτητος τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ ὁ τῆς Εὐρώπης
ἀπάσης τύπος. Ἡ ἀνικανότης τοῦ σημερινοῦ ὑπουργείου
δὲν διασαλπίζεται σήμερον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἀλλ' ὑ-
πὸ τῆς Εὐρωπαϊκῆς δημοσιογραφίας, καὶ μ' ὅλον τοῦτο
τὸ ἀνίκανον ὑπουργεῖον ὀφίσταται, διότι μόνος ὁ ὑπουρ-
γὸς τῶν στρατιωτικῶν κ. Σουτζὸς ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τοῦ
ὑποστρατήγου κ. Σμολένσκη. Δὲν θέλομεν σήμερον νὰ
ἐξιγνῶσμεν ἵνα τι εἰς τὸ πείσμα τῆς κοινῆς γνώμης
διατρεῖται τόσον ἀνίκανος κυβερνήσις, διότι δύναται
τις νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ὅτι ὀλίγοι Σμολένσκαὶ εὐρίσκον-
ται ὅπως ἀναλάβωσι τὰς ἡνίας τῆς πολιτείας πρὶν ἢ
καθ' ὁλοκληρίαν ἐξέλθῃ τῆς δυσκόλου θέσεως εἰς ἣν
καὶ ὑπὸ διπλωματικὴν ἐποφὴν περιπλέχθη τὸ ὑπουρ-
γεῖον Ζαήμη. Τὰ ὅντι, κατωτέρω δημοσιεύομεν ἐπιστο-
λὴν τῶν ληστῶν πρὸς τοὺς πρέσβεις, ἐν ἣ λέγεται ὅτι

ἐὰν κινηθῇ στρατὸς κατ' αὐτῶν θέλουσι πάθῃ οἱ αἰχμα-
λωτοὶ οἱ πρέσβεις συνιστῶσιν εἰς τὴν κυβερνήσιν, συ-
νεπεία διαταγῆς τῶν κυβερνήσεών των, νὰ μὴ κινήσῃ
οὔτε ἓνα στρατιώτην καὶ νὰ λάβῃ ὡς κύριον αὐτῆς μέ-
λημα τὴν διάσωσιν τῶν αἰχμαλώτων ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Ἐρ-
σκιν σταλὲις ἀγγλὸς κτηματίας κ. Νοέλ, ὅστις κατε-
κεῖ εἰς Χαλκίδα καὶ ὅστις κατὰ σύμπτωσιν εἶχεν εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν του τὸν ἀδελφὸν τῶν ἀρχιληστῶν Ἀρβανι-
ταίων, καθὰ θέλει ἀπαντήσῃ ὁ ἀναγνώστης κατωτέρω,
συνέστησε τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ στρατοῦ, διότι οἱ λη-
σταὶ ἐξέφρασαν εἰς αὐτὸν φόβους ὡς ἐκ τῶν ὁποίων εἶ-
χον εἰδῆσεν ὅτι ἐπλησίιζε στρατὸς τὰ προηγούμενα
τῶν ληστῶν ἀπέδειξαν ὅτι ὁσάκις εἶχον αἰχμαλώτους
καὶ δὲν κατεδιώχθησαν οὐδέποτε ἐφόνευσαν αὐτοὺς—
καὶ ἀπέναντι τούτων διὰ μιᾶς οἱ ὑπουργοὶ ἀποφασίζουσι νὰ
στείλωσι στρατὸν νὰ τοὺς καταδιώξῃ, ἐν τῇ βεβαιότητι
ταύτῃ ὅτι ἡ καταδιώξις ἤθελε φέρῃ τὸν θάνατον τῶν
αἰχμαλώτων καὶ τὰς ὀλεθρίας τοῦ θανάτου τοῦτου συ-
νεπείας. Ἰνα τί ἐγένετο τοῦτο; διὰ νὰ συλληφθῇ ἡ συμ-
μορία τῶν Ἀρβανιταίων; ἀλλ' ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἐξα-
γορασθῇ ἡ συμμορία αὕτη διὰ τοῦ πολυτίμου αἵματος
τῶν αἰχμαλώτων, ἀφ' οὗ μάλιστα πλείστοι ὅσοι ἀλλοι
συμμορίαὶ ληστῶν ὑπάρχουσιν ἐν Ἑλλάδι; Διὰ τὸ ἐλ-
ληνικὸν ὑπουργεῖον νὰ μὴ ἀκούσῃ τὰς συστάσεις τῶν
ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ὑπόθεσιν κυβερνήσεων τὰς ὁ-
ποίας καὶ ἅπανα ἡ Ἑλλὰς συνεμερίζετο; Εἰς τὰ δια-
βήματά μας συνεννοήθημεν, λέγουσιν οἱ ὑπουργοί, μετὰ
τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐνδιαφερομένων κυβερνήσεων
τοῦτο δὲν ἀπαλλάττει αὐτοὺς τῆς εὐθύνης ἀπ' ἐναντίας
ἐτι μᾶλλον τοὺς ἐπιβαρύνει, ἀλλ' οὔτε εἶναι ἀληθές.
Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὸ τελευταῖον ἔγγραφον τοῦ
ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὸν κ.
Ἐρσκιν πρέσβυν εἰς Ἀθήνας. Ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου
προκύπτει ὅτι ὁ κ. Ἐρσκιν ἐπέισθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου
ὅτι διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ στρατοῦ ἤθελον σωθῇ οἱ αἰχ-
μάλωτοι καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ δὲν ἠδύνατο ν' ἀναλάβῃ
τὴν εὐθύνην τῆς ἀντιβρῆσεως. Τὸ ἀπευκταῖον συμβάν
ἀπέδειξε τὸ ἐσφαλμένον τοῦ διαβήματος τούτου τοῦ
καταδείξαντος τὴν ἀνικανότητα τῶν ἐπὶ κεφαλῶν αἰ-
τινες ἔχουσι τὴν ἀπαίτησιν νὰ μᾶς κυβερνώσι.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν πταίει, ἀπ' ἐναντίας διὰ
τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ πρὸς τοὺς ξένους ἐφείλκυσε τὰς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΗΕΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΗΕΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ 5441 Φ4.0066

συμπαθείας και λαών και κυβερνήσεων, και οι λαοί και αι κυβερνήσεις θέλουν υπεύθυνον τὸ ὑπουργεῖον και ὁ τόπος τὴν αὐτὴν ἔχει ἀπαίτησιν, πρέπει ἄρα οἱ ὑπουργοὶ νὰ πέσωσι και νὰ δικασθῶσι πρὸς ἱκανοποίησιν και τοῦ ἔθνους και τῶν ξένων λαῶν και κυβερνήσεων.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ τῶν ληστῶν πρὸς τοὺς πρέσβεις.

Κύριοι πρέσβεις τῆς Ἀγγλίας και Ἰταλίας.

Οἱ κύριοι ἔχουσι καλῶς, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου (ἐννοοῦν τὸν Λόρδον Μονκάστερ) συμφωνίαν τῶν 25,000 λιρῶν, αὕτη δὲν ἀρκεῖ, ζητοῦμεν παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως τὴν ἀμνηστειάν, και νὰ παύσῃ ἡ καταδίωξις ἔτι μόνον ἐν Ἀττικῇ, ἀλλ' εἰς ἀπάσας τὰς ἐπαρχίας, διότι ἂν ἐννοήσωμεν ὅτι μᾶς καταδιώκουσιν οἱ Κύριοι κινδυνεύομεν. Αὐρίαν ἀνυπερθέτως περιμένομεν ἀπάντησιν.

Οἱ πρέσβεις ἀπήντησαν διὰ τῶν ἐξῆς.

Οἱ πρέσβεις τῆς Ἀγγλίας και Ἰταλίας ἔλαβον τὸ ἐγγράφον σας. Δὲν ὑπάρχει δυσκολία καθ' ὅσον ἀφορᾷ τῆς πληρωμῆς τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον ἐζητήθη, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιμεινωμεν εἰς τὴν ἀμνηστειάν ἢν ἡ Ἑλληνικὴ κυβερνήσις δὲν δύναται νὰ παρχωρήτῃ. Θέλει ἐλθῇ αὐτόσε πρόσωπον ἐπιτετραμμένον νὰ διαπραγματευθῇ μετ' ὑμῶν. Ὁ Βασιλεὺς και ὁ Πρωθυπουργὸς ἐβεβαίωσαν τοὺς πρέσβεις ὅτι δὲν θέλετε παρενοχληθῇ. Παράσχετε τοῖς αἰχμαλώτοις ὅσας δύνασθε περισσοτέρας ἀνάσεις. Δύνασθε ἀνευ φόβου νὰ θέσητε αὐτοὺς εἰς τινα ἐξοχικὴν οἰκίαν.

Ἰδοὺ τὸ τελευταῖον ἐγγράφον τοῦ Κόμητος Κλαρενδῶνος πρὸς τὸν κ. Ἑρσκιν, ὑπὸ χρονολογίαν 11]23 Ἀπριλίου.

Κύριε,

Τὸ ἡμέτερον τηλεγράφημα τῆς ἐσπέρας τῆς 20 Ἀπριλίου, δι' οὗ μοι ἀγγέλλετε ὅτι ἡ υγεία τῶν αἰχμαλώτων ἔχει καλῶς, ἀλλ' ὅτι οἱ λησταὶ ἐμμένουσιν εἰσέτι εἰς ἀπαιτήσεις τὰς ἀποικίαις ἡ Ἑλληνικὴ κυβερνήσις δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ, και δι' οὗ μοι ἐκφορᾷτε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ὑπαπιστοῦ τοῦ στρατηγοῦ Τζούρτζ και τὰ ληφθέντα στρατιωτικὰ μέτρα ὅπως ἐμποδίσωσι τοὺς ληστὰς νὰ φύγωσι θέλουσι παραγάγει αἰσιὰ ἀποτελέσματα, ἐλάβομεν τὴν νύκτα τῆς 21. Τὴν ἐπομένῃν ἔλαβον τὰ ὑμέτερα ἐγγράφα τῆς 12 και 14 Ἀπριλίου ἃτινα περιέχουσιν τὰ καθεκαστα τῆς αἰχμαλωσίας και τὰ μέχρι τῆς τελευταίας ἡμερομηνίας ληφθέντα μέτρα. Τὴν ἐσπέραν τῆς 22 ἔφθασε τὸ μετὰ μεσημβρίαν τῆς 20 ἡμέτερον τηλεγράφημα, ὅπερ μοι ἐπροξένησε μεγάλην ἀνησυχίαν. Ἐνόησα ὅτι ὁ στρατὸς ὑπῆγε νὰ προσβάλλῃ τοὺς ληστὰς, ἢ ὅτι, ὅπως δὴ ποτε, ἐσχιδίσθη μέσον τι ὅπως εὐκολοῦν τὴν ἀπόδρασιν τῶν αἰχμαλώτων δι' ἄλλων μέσων ἢ τῶν πρότερον σχεδιασθέντων. Ἀπαντες οἱ φόβοι μου ἐπληθεύθησαν διὰ τοῦ τηλεγράφηματος τῆς 22, ληφθέντος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν μετὰ μεσημβρίαν, δι' οὗ ἐμάθομεν τὴν λυπηρὰν εἰδήσιν ὅτι ὁ κ. Ἑρσβερτ και ὁ γραμματεὺς τῆς Ἰταλικῆς πρεσβείας ἐθανατώθησαν ὑπὸ τῶν ληστῶν, ἀναμφιβόλως ὑπὸ τὴν πίεσιν προσβολῆς ἢν κατὰ τῶν ληστῶν ἐπεχείρησεν ὁ στρατὸς. Ὅτι τὸν κ. Βίνερ προσέλαβον μετ' ἑαυτῶν και ἀνεχώρησαν οἱ λησταὶ και ὅτι ἀγνοεῖται ἡ τύχη τοῦ κ. Λούδ.

Σὰς ἐπὶ τηλεγράφου ἀμέσως ὅτι ἂν εἴχατε λόγους νὰ ὑποθέσαστε ὅτι ἡ ἀσφάλεια τῶν ἐπιζησάντων αἰχμαλώτων ἠδύνατο νὰ

εὐκολοῦνθαι διὰ τῆς ἀμνηστείας, νὰ σπεύσῃτε νὰ τὴν ζητήσητε παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως και ἐν ὀνόματι τῆς Βασιλείσεως και ποιοῦντες χρῆσιν τῶν πειστικωτέρων ἐκφορᾶσεων πρὸς ἐπίσπευσιν τῆς. Τρεῖς ὥρας μετὰ ταῦτα ἔφθασε τὸ τελευταῖον τηλεγράφημα δι' οὗ ἐμάθομεν τὴν ὀδυνηρὰν εἰδήσιν ὅτι οἱ κκ. Βάυνερ και Λούδ συμμετέσχον τῆς τύχης τῶν συνεταίρων τῶν και ὅτι ὁ πρῶτος ἐφονεύθη πλησίον τῶν Θηβῶν.

Περὶ τὸν νὰ σὰς εἶπω μετὰ πόσην ἀνυπομονήσεως ἡ κυβερνήσις τῆς Βασιλείσεως περιμένει τὰς λεπτομερείαις τῆς ὀδυνηρᾶς ταύτης τραγωδίας.

Φοβοῦμαι μὴ πῶς παρέλθωσι πολλαὶ ἡμέραι πρὶν ἢ φθάσωσιν αἱ λεπτομέρειαι αὗται· δυσκόλως πρὶν τῆς ἀφίξεώς των θέλω δυνηθῇ νὰ σὰς δώσω ὁδηγίαν. Ἐλπίζω, και δὲν ἀμφιβάλω, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἡμετέρων ἐγγράφων, ὅτι οὐδὲν παρελείψατε ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν αἰχμαλώτων και ὅτι μετεχειρίσθητε παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ κυβερνήσει πάντα τὰ ἐπιχειρήματα τὰ δυνάμενα νὰ ἀνατρέψωσι τὴν κενὴν και ἀνυποστήρικτον ἀντίρρῃσιν κατὰ τῆς ἀμνηστείας ἢν οἱ λησταὶ ἀπήτην ὡς ἀπαραίτητον ὄρον πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν αἰχμαλώτων.

Θέλω εἰδοποιήσαι ὑμᾶς περὶ τῆς ἐπιθυμίας τῶν συγγενῶν καθόσον ἀφορᾷ τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν θανατωθέντων μόλις δυνηθῶ νὰ πληροφορηθῶ ταύτην.

Εἰμι κτλ.

ΚΛΑΡΕΝΔΩΝ.

Ἰδοὺ ἐπίσημον ἐγγράφον πιστοποιοῦν ὅτι ἐλέγομεν εἰς προλαβὸν φύλλον περὶ τῆς τιμωρίας τοῦ ἀναγκείλαντος ὅτι εἶδε τοὺς ληστὰς ἀξιωματικοῦ.

Ἀριθ. 423.

Ἡμερησία διαταγὴ διὰ τοὺς κκ. Ἀξιωματικούς.

Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 20,854 διαταγῆς τοῦ Ἱπουργ. τῶν Στρατιωτικῶν τιμωροῦμεν τὸν ἀνθυπαπιστὴν τοῦ πεζικοῦ Μάγνην με δεκαήμερον φυλάκισιν, ἢν θέλει ὑποστῇ εἰς ἓνα τῶν θαλάμων τοῦ στρατῶνος τοῦ πεζικοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ 1ου πεζικοῦ τάγματος· διότι διέδωκε ψευδῆ εἰδήσιν, ὅτι εἶδε πλησίον τῶν Ἀμπελοκήπων και ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισσίας ληστρικὴν συμμορίαν, ἐν ᾗ οἱ ἄνδρες οὗς ἀπήτηνσεν οὐδὲν σημεῖον ὑποπτον ἐνέφαινον, ἀλλ' ἦσαν ἀπλῶς χωρικοὶ, ἐπανερχόμενοι ἐκ τῆς ἐργασίας των εἰς τὰ χωρία των.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1869.

Τὸ Φρουραρχεῖον Ἀθηνῶν

ΣΟΥΤΖΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ κ. Δ. Βότζαρης δὲν ἐδέχθη τὸ προσφερθὲν αὐτῷ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν και ἕνεκα τούτου προσεκλήθη ὁ κ. Σμολένσκης. Ὁ κ. Βότζαρης εἶναι λίαν ἀξιεπαινος διότι δις ἤδη ἀπεποιήθη νὰ συναρραθῇ μετὰ τοῦ ὑπουργείου Ζαήμο-Βαλαωρίτου, ἡ διαγωγὴ τοῦ ὁποῖου ἐνέγραψε τὰς μελανωτέρας σελίδας εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν ἱστορίαν.

— Ὁ κ. Ἐλλιοτ, πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας εἰς Κωνσταντινούπολιν, διέβη ἐντεῦθεν προσερχόμενος ἐκ Λονδίνου, και, καθὰ λέγεται, μεταβαίνει εἰς Ἀθήνας ὅπως ἀνακρίνῃ τὴν διαγωγὴν τοῦ κ. Ἑρσβιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῶν θανατωθέντων αἰχμαλώτων.

— Παράδοξος σύμπτωσις! Ἐπὶ εἶναι οἱ ὑπουργοὶ και ἐπ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τὰ ἀέκκαπείσαι κεφαλὰς τῶν ληστῶν ὧν ἐλήφθη ἡ φωτογραφία!

— Ὁ ἀρχιληστής Τάκος οὔτε συνελήφθη οὔτε ἐφρονεῖτο. Μόνον ἐπὶ τὰ ἐφρονεῖτοσαν καὶ τέσσαρες ἐξωγήθησαν ἐπομένως καὶ οἱ ξένοι ἐφρονεῖτοσαν καὶ ἡ συμμορία τῶν Ἀρβανταίων ὑφίσταται. Εὐγέ σας ὑπουργοὶ τῆς Καυκάλλας!

— Τὴν παρελθούσαν πέμπτην, ἡμέραν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου καὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Βασιλέως, ἐγένετο ἡ συνήθης δοξολογία, καθ' ἣν παρετρήθη ὅτι ἀπέσχε, καὶ δικαίως, ὁ δικαστικὸς κλάδος, διότι κακῶς ποιοῦσα ἡ διοικητικὴ Ἀρχὴ δὲν δίδει αὐτῇ κατὰ τὰς τελετὰς τὴν οἰκείαν θέσιν.

— Οἱ κκ. Σπυρίδων Ζερβὸς καὶ Σ. Γορίλλας, μέλη τῆς διαχειριτικῆς ἐπιτροπῆς, προσέτεινον νὰ συστήσῃ ἡ ἐπιτροπὴ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν διανομὴν τῆς περιουσίας τῶν δήμεων, ἣν ἡ ἐπιτροπὴ διαχειρίζεται, καὶ νὰ δωρηθῶσι τὰ κακιστεροῦντα. Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ, συμφωνήσαντος καὶ τοῦ κ. Κωνσταντᾶ.

— Οἱ πρέσβεις τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ ἠνυχαρίστησαν αὐτὸν διὰ τὴν γενικὴν παρ' ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ αὐτῆς τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ἐπιδειχθεῖσαν ἐκπραστικὴν λύπην καὶ κατῆρξιν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν ἀτυχῶν αἰχμαλώτων. Εἶναι δὲ ἀληθές ὅτι οὐδέποτε ὁ ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἐπὶ τοσοῦτον ἐλυπήθησαν καὶ ἐθλίβησαν ἐφ' ὅσον ἐπὶ τῷ ὀδυνηρῷ θανάτῳ τῶν τεσσάρων ξένων αἰχμαλώτων.

— Τινὲς δίδωσιν ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἐγένετο διχάλωσις ὑπὸ τὰς ἑλληνικὰς πρεσβείας, ἀμὰ ὡς ἐγνώσθη ὁ θάνατος τῶν αἰχμαλώτων. Τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές.

— Ἐδημοσιεύθη τέλος ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως φυλλάδιόν τι περιέχον τὰ ἔγγραφα τὰ διαμειφθέντα μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀρχῶν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς κινήσεις τῆς συμμορίας τῶν Ἀρβανταίων, τὰς εἰδήσεις δὲ εἶχε περὶ αὐτῆς ἡ κυβερνήσις καὶ τὰ μέτρα δ' ἐλάβανεν κατ' αὐτῆς. Δυστυχῶς τὰ ἔγγραφα ταῦτα φθάνουσι μόνον μέχρι τῆς 30 μαρτίου, ἡμέρας καθ' ἣν ἐγένετο ἡ αἰχμαλωσία περὶ τῶν λοιπῶν οὐδὲν λέγει τὸ δημοσιευθὲν φυλλάδιον. Ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου.

— Ἐπειδὴ πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὰ περὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ σφαγῆς τῶν ἀτυχῶν ξένων διαφέρει μεγάλως τὸ κοινόν, νομίζομεν καθήκον ἡμῶν νὰ δημοσιεύωμεν ὅ,τι ἂν λέγεται μετὰ τινος πιθανότητος καὶ ἀληθείας. Ὁ ἐν Χαλκίδι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποκαταστημένος Ἀγγλος κ. Νοὲλ, παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ πρέσβους τῆς Ἀγγλίας νὰ μεταβῇ παρὰ τοῖς λησταῖς ὅπως διαπραγματευθῇ καὶ οὗτος τὴν ἀπολύτρωσιν τῶν αἰχμαλώτων συμπατριωτῶν του. Ὅθεν παραλαβὼν μεθ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν τῶν ἀρχιληστῶν, ὃν εἶχεν ἐπιστάτην τῶν κτημάτων του, καὶ ἕτερον ὑπρέτην του, μετέβη ὀπλισμένος εἰς ἱερῶν, ὅπου, ὡς γνωστὸν, δέμενον οἱ λησταί. Οὗτος λέγει, ὅτι οἱ λησταὶ ἐφύροντο πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους λίαν ἐπισεικῶς, ὅπως ἀποδείξῃ μάλιστα ταῦτο ἀναφέρει καὶ τὸ ἐπόμενον. Οἱ αἰχμάλωτοι παρεπενέθησαν τῷ κ. Νοὲλ ὅτι εἰς τῶν ληστῶν εἰσέρχεται ἄνευ ἀνάγκης εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ ἐνοχλεῖ αὐτοὺς διὰ τοῦ αὐθάδους καὶ ὑβριστικοῦ βυδισμού του, παρεκάλεσαν δ' αὐτὸν νὰ εἴπῃ τοῦτο τοῖς ἀρχιλησταῖς. Ὁ κ. Νοὲλ ἐξέτελεσε πᾶσαν τὴν παρακλησίν των, ὁ δὲ ἀρχιληστής Τάκος ἀμέσως ἐπέπληξε τὸν ἐνοχλοῦντα τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἀπηγόρευεν αὐτῷ εἰς τὸ ἐξῆς τὴν εἰσόδον ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῶν. Πρὸς πλειοτέραν μάλιστα εὐχαρίστησιν τῶν αἰχμαλώτων, ὁ ἀρχιληστής ἠρώτησε μήτι καὶ ἄλλοις ἐκ τῶν ἐταίρων του ἐνοχλεῖ αὐτοὺς, ὅπως καὶ τοῦτον ὀνειδίσῃ, ἀλλ' οἱ αἰχμάλωτοι δὲν ἐξέ-

φρον παράπονα κατ' οὐδενὸς ἄλλου. Ὁ κ. Νοὲλ λέγει πρὸς τοὺς τοῖς εἶχε καταπέσει τοὺς ληστὰς νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὴν αἴτησιν τῆς κατ' ἐρήμην δίκης, πληροφορήσας αὐτοὺς ὅτι ἡ ἀμνηστία εἶναι τι ἀδύνατον (1). Ἐσχημάτισε δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι βεβαίως μετὰ τινος ἡμέρας θὰ ἐπέιθοντο νὰ δεχθῶσι τὰ λύτρα καὶ ν' ἀπολύσωσι τοὺς αἰχμαλώτους των. Ἀλλ' ὡς ὁ ἴδιος ἀναφέρει, οἱ λόγοι τοῦ κ. Θεαγένους, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην φθάσαντος ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ, ἐκαμν αὐτοὺς νὰ ἐρεθισθῶσι καὶ νὰ φανῶσιν ἔτι τραχύτεροι εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των, ὅπερ ἡμεῖς διατάζομεν νὰ παραδεδωχῶμεν. Ὁ κ. Νοὲλ προσθέτει μάλιστα ὅτι παρετήρησε τῷ κ. Θεαγένη τὸ ἀκατάλληλον τῶν λόγων του, καὶ ὅτι διὰ τοῦ τρόπου του οἱ λησταὶ δὲν καταπείθοντο, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξηγγιούντο. Οἱ λησταί, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ ἰδίου, ἐφάνιντο λίαν ἀνήτυχοι καὶ ἐκ τῆς παρουσίας τῆς Πληζιούρας, ἥτις παρέπλεε τὸ παράλιον διηγετικῶς, ἡρώτων δὲ μετ' ἀπορίας τί συμβαίνει, διότι οὐδὲν ἐγίνωσκον περὶ τῶν περικυκλούντων αὐτοὺς ἀποσπασμάτων. Ὁ κ. Νοὲλ καθυσόχασε τοὺς φόβους των περὶ τοῦτου, ἀλλ' ἀφοῦ διέμεινε παρὰ τοῖς λησταῖς ἐπὶ δύο νύκτας καὶ δύο ἡμέρας, μετέβη εἰς τὸ παράλιον καὶ ἐπιβιβάσθεις εἰς τὴν Πληζιούραν, ἐξέφρασεν εἰς τὸν πλοίαρχον τὰς ὑποψίας, τῶν ληστῶν καὶ παρώτρυνεν αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν μὴ τοι ἡ παρουσία τῆς Πληζιούρας βλάψῃ τοὺς αἰχμαλώτους. Εἰς τοὺς λόγους τοῦ κ. Νοὲλ πεισθεὶς ὁ πλοίαρχος, ἀπέπλευσε παραχρῆμα εἰς Χαλκίδα ὁμοῦ μετὰ τὸν κ. Νοὲλ. Πρὸς τοῖς ἀνωτέρω ὁ κ. Νοὲλ εἶπεν ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι εἶχον ὑποψίας περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ διερχομένου τῶν Ἀνεμογιάννη, διότι ἐβλεπον αὐτὸν συνεσταλμένον ἐνώπιόν των. (Παλιγγενεσίαι)

— Κατὰ ἐπισήμους πληροφορίας, εἰς ὀδοιπόροντα ἀριθμοῦνται τὰ θύματα τῆς ληστρικῆς συμμορίας τῶν Ἀρβανταίων ἀφ' ἧς ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ληστρικὴν βίον.

— Ἡ συμμορία τοῦ Σπανοῦ εὐρίσκεται, καθὰ λέγεται, εἰς τὰ περίεξ τῶν Ἀθηνῶν.

— Πολλὰ ἐλέχθησαν, λέγει ἡ Ἡχώ, κατ' αὐτὰς περὶ τινος μονομαχίας μεταξὺ τοῦ κ. Δ. Σούτζου, τέως Φρουράρχου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ πρέσβους τῆς Γαλλίας. Ἡ μονομαχία αὕτη ἐλαβε χώραν τῷ ὄντι, ἀλλ' ἄνευ σπουδαίων συνεπειῶν. Τὸν δὲ λόγον αὐτῆς εὐρίσκωμεν ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ» ἐξηγουμένον οὕτω πως: «Κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ γραμματέως τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, ὁ Γάλλος πρέσβυς Κύριος Βωδ, βλέπων ἐξερχόμενον τοῦ ναοῦ τὸν Κύριον Ἱπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, εἶπε πρὸς τινὰ ὅτι «ἡ παρουσία τοῦτου ἦτο σκανδαλώδης εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνον». Ὁ Κύριος Φρουράρχος, ἀδελφὸς τοῦ Ἱπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἀκούσας τὸ ὄνομά του, ἐπλησίασε τὸν πρέσβυν τῆς Γαλλίας καὶ τὸν ἠρώτησε τί εἶπεν τότε ὁ Κύριος Βωδ ἐπανελάβε τὴν φράσιν του, προσθεὶς ὅτι καὶ ἡ παρουσία τοῦ Φρουράρχου ἦτο ἐπίσης σκανδαλώδης εἰς τὴν κηδεῖαν ταύτην. Ἡ διαγωγὴ τοῦ Κυρίου πρέσβους εἶναι ἐπιλήψιμος καὶ ἀκατάλληλος ἐνεκα τοῦ τόπου εἰς ὃν εὐρίσκετο. Λέγουσιν ὅτι ὁ Φρουράρχος ἐξήτησεν ἱκανοποίησιν, διὰ τὴν ὕβριν, καὶ πρὸς τοῦτο ἐξήτησατο παρὰ αὐτὰς ἄδειαν πεντάμηνον διὰ τὴν ἀλλοδαπήν.

— Ὁ Βασιλεὺς ἐπεσκέφθη τὴν χήραν τοῦ δικηγόρου Λούδ. Ἡ Κυβέρνησις ἐχορήγησε τῇ ἰδίᾳ 4000 ἀγγλικὰς λίρας διὰ τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου της.

(1) Ἀλλὰ μετὰ τοῦτο τὸ ζήτημα δὲν μεταβάλλεται τὸ παράπαν οἱ λησταὶ ἐξέπουν νὰ σώσωσι τὰ κεφάλαια των, καὶ εἴτε δι' ἀμνηστίας ἐγένετο τοῦτο εἴτε διὰ χάριτος τοῖς ἦτο ἀδιάφορον.

— Ἀντὶ τοῦ Κυρίου Σούτζου, ὡς Φρούραρχος Ἀθηνῶν διωρίσθη δ' ἀξιότιμος Κύριος Μιχαὴλ Τολμίδης, ἀντισυνταγματάρχης διοικητὴς τοῦ 9.ου Τάγματος. Ἀντὶ δὲ τοῦ Κυρίου Γρηγοριάδου, ὡς ὑπεκπιστὴς τοῦ Φρουραρχείου διωρίσθη δ' λοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ Κ. Μ. Λεβίδης.

— Ὑπασπιστὴς τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν διωρίσθη ἀντὶ τοῦ Λοχαγοῦ Γκαρπολά, ὁ λοχαγὸς τῶν Γεν. Ἐπιτελῶν Ράινεκ.

— Ἐτερόν τι εἶνε ἀξιοπεριεργόν, ὡς ἔτι μᾶλλον ὑποδηλοῦν τὸ θάρρος τῶν κακούργων. Εἰς τῶν συμπολιτῶν μας εἶχεν ἐπὶ τῶν ἐπαναστατικῶν σωματοφύλακά τινα, ὅστις κατόπιν ἐγένετο ἐπὶ τινα καιρὸν ἄφροντος, ἔμαθε δὲ ἐκ περιστάσεως ὁ πρῶτος κύριός του ὅτι οὗτος ἦτο μὲ τὸν Λύγκον. Ολίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀξιοθρηνήτου συλλήψεως, ὁ ἐν λόγῳ συμπολίτης μας ἀπήντησε περὶ λύκων ἀφᾶς καὶ παρὰ τὸ στενὸν τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσεως τὸν ληστὴν τοῦτον γενειοφόρον ἤδη καὶ καποφόρον, ὅστις ἀναγνώρισας αὐτὸν τῷ ἐπέβαλλε σιωπὴν, τῷ εἶπεν ὅτι εἶνε μὲ τὴν συμμορίαν τοῦ Σπανοῦ, ὅστις εἶνε ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ ὅτι διὰ τὴν νύκτα ταύτην θὰ μείνῃ παρὰ τινι φίλῳ του. Ὁ ἐν λόγῳ συμπολίτης μας, ἅμα ἀπομακρυνθεὶς τοῦ ληστοῦ ἀνέφερε τὸ γεγονός ὅπου ἔδει, ἀλλ' οὐδὲν ὡς φαίνεται μέτρον εὐτυχῶς ἐλήφθη· διότι ἂν ἐλάμβάνετο, θὰ ἐσύρετο βεβαίως καὶ οὗτος εἰς τινα φυλακὴν ὡς ψευδολόγος. (Μέλλον)

— Τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ἐπέστειλε πρὸς τοὺς νομάρχας καὶ ἐπαρχοὺς τοῦ κράτους τὰ ἀκόλουθα·

«Σπεύδωμεν νὰ ἀνακοινώσωμεν ὑμῖν, καὶ δι' ὑμῶν εἰς ἅπαντας τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅτι διὰ νομοσχεδίου εἰσαχθέντος ἡδὴ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ὁ ἐπὶ τῆς Κορινθιακῆς σταφίδος φόρος καταβιβάζεται ἀπὸ 5 εἰς 24 [2] ἐκατοστὰ τὴν λίτραν, ὁ δ' ἐπὶ τῶν ξηρῶν σῦκων ἀπὸ 5 εἰς 3.

Ἐξωτερικαὶ εἰδήσεις.

— Εἰς τὸν «Τερψεσταῖον Παρατηρητὴν» γράφουσιν ἐκ Φλωρεντίας·

Ὁ ἐν Ἑλλάδι φονευθεὶς διπλωμάτης ἱππότης Βύλλ δι Ραττιγκαρί ἦτον υἱὸς πιστοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ οἴκου τῆς Σαβοΐας, ἀποθανόντος ἐπίσης τὸ παρελθὸν ἔτος. Ὁ θάνατος ἐβύθισεν εἰς πένθος πάσης τῆς εὐγενεῖς οἰκογενείας τοῦ Πεδεμοντιοῦ, μεθ' ὧν συνῆθετο διὰ συγγενικῶν δεσμῶν. Ἡμεῖς αὐτοὶ ὑπῆρξαμεν ἐπὶ τοσούτον χρόνον ἑρμαιῶν τῆς ληστείας, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ φανώμεν λίαν αὐστηροὶ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν. Δὲν φρονῶ ὅτι ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, καὶ τοι λίαν λυπηροῦ, θὰ προέλθωσι διπλωματικαὶ περιπλοκαί. Οἱ ἐνταῦθα, καίπερ οἰκτερίζοντες τὸ γεγονός, δὲν θεωροῦσιν αὐτὸ, ὡς αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες, σχεδὸν ὡς casus belli. Ἐὰν παρομοίᾳ σκηνῇ συνέβαινον ἐν Ἰταλίᾳ, ὅτε ὁ Κιαθόνες καὶ ὁ Νάγχος ἐλυμαίνοντο τὰς ἡμετέρας ἐπαρχίας, ἴσως ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις θὰ εὕρισκετο εἰς οἶκον γῶν ἢ ἑλληνικὴ στενοχωρίας. Τούτου ἐνεκὸν ἡ Ἰταλία δὲν θὰ φανῇ λίαν αὐστηρὰ πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ διαγωγὴ τῆς αὐτῆς προέρχεται οὐχὶ ἐξ ἀναξιοπρεπείας, ἀλλ' ἐκ δικαίας ἐκτιμήσεως τῶν περιστάσεων.

— Ὁ Ἰταλὸς Βουλευτὴς Σερμάνος Μορέτης ἐπηρώτησε τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸν περὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι κακούργηματος. Ὁ ὑπουργὸς Κ. Βισκόντης Βανόστας ἀπήντησε διὰ βραχέων, ἐκφράζων τὴν βαθεῖαν λύπην του ἐπὶ τῷ τραγικῷ θανάτῳ τοῦ κοινῆς Βύλλ. Ὁ Κ. Δελλαμινέρβας, εἶπεν, ἔπραξεν ὅ,τι ἀπ' αὐτοῦ ἐξήρτητο, ὅπως προλάβῃ τὴν καταστροφὴν, καὶ δὲν εἶναι δίκαιον νὰ κατηγορηθῇ ἐπὶ ὀλιγωρίᾳ. «Περιμένω τὰς γκαπτὰς αὐτοῦ ἐκθέσεις, ὅπως διαβέβηται κατ' αὐτὰς τὴν μέλ-

λουσαν διαγωγὴν τῆς κυβερνήσεως, διότι τὸ περὶ εὐθύνης ζήτημα δὲν δύναται νὰ λυθῇ, ἢ μετ' ἀκριβοῦς καὶ ἐντελῆ ἐλεγχον τῶν περιπετειῶν τοῦ φρικώδους δράματος. Πεισθῆτω ἡ Βουλὴ ὅτι ἡ κυβέρνησις θὰ ζητήσῃ πᾶσαν ἱκανοποίησιν, ὑπαγορευμένην ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης.»

— Ἀπρυδήσαμεν τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἀναγινώσκοντες καὶ μεταφράζοντες μετ' ἀπειριγράπτου ψυχικοῦ ἄλγους ὕβρεις καὶ χλευασμοὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ὡς ἐφοβούμεθα ἐξ ἀρχῆς, (λέγει ἡ «Ἡμέρα») τὸ κακούργημα ὀλίγων ἀθλίων (γράφει τῆς ἀνικνότητος τοῦ ὑπουργείου) ἐνεκόλαψεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἔθνους στίγμα, πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ ὁποῦ ἀπκίτεται πολὺς χρόνος καὶ προπάντων πολλὴ φρόνησις. Ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Εὐρώπης μία καὶ ἡ αὐτῇ ἀντηχεῖ φωνή (ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν!) Αἱ ἐφημερίδες πάσης χώρας καὶ πάσης πολιτικῆς ἀποχωρήσεως βάλλουσι ἐπίσης λίθον καθ' ἡμῶν, καὶ αὐτοὶ δ' οἱ εἰλικρινέστατοι τῆς Ἑλλάδος φίλοι σιωπῶσι περίλυποι, μὴ τολμῶντες ν' ἀντιταχθῶσι κατὰ τοῦ χειμαῖρου τῆς κοινῆς γνώμης. Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Αὐγούστης» ἐρωτᾷ χλευαστικῶς ἐὰν «τὰ ὀνόματα τῶν ἐν Μαραθῶνι ἀνδραγαθήσαντων ληστῶν θ' ἀναγραφῶσιν ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀνεγερθεῖσιν Ἡρώου», ὁ «Νέος Ἐλεύθερος Τύπος» τῆς Βιέννης λέγει ὅτι «οἱ ἄγριοι τῶν ἀμερικανῶν ἐρήμων εἶναι ἡμερώτεροι τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς ἐκείνους, ἐξ ὧν κευχῶνται ὅτι κατὰγονται, ὅσον οἱ λησταὶ τοῦ Μαραθῶνος πρὸς τοὺς ἥρωας, οἵτινες, ἐκλείσαν τὴν πεδιάδα ἐκείνην πρὸ 2360 ἐτῶν» ἡ δὲ «Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία», ἀποβάλλουσα ἐντελῶς τὸ φιλληλικὸν προσωπεῖον, ὑπερφέρει ἐνίοτε, ἀνακράζει· «Ἡ ἐπιμονὴ τῆς ἐν Ἀττικῇ ληστείας εἶναι μάλιστα ἅμα καὶ αἰσχος διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐὰν ἐπιβεβαιωθῇ ὁ φόρος τῶν αἰχμαλώτων, ἡ εὐθύνη τοῦ κακούργηματος θὰ πέσῃ ἀμέσως ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως. Ἀλλ', ὀφείλων τὴν ἀνεξαρτησίαν του εἰς τὴν προστασίαν τῆς Εὐρώπης καὶ ἀξίων κρείττονα τύχην, καθίσταται ἀνάξιος πάσης συμπαθείας καὶ πάσης προστασίας, ἐὰν δὲν κατορθώσῃ νὰ παρῇ οἰκαδὲς τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν.» Ἐπὶ δριμυτέρᾳ εἶναι ἡ γλώσσα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων». «Οἱ νικηταὶ τοῦ Μαραθῶνος, λέγει, τούτεστιν οἱ λησταὶ οἱ ἐκλέξαντες τὸ ἐνδοξὸν ἐκεῖνο πεδῖον ὡς θέατρον τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν, ἐδολοφόνησαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους Ἀγγλοῦ. Ἰδοὺ τί ἐκέρδισε τακτικὴ ἢ σχεδὸν τακτικὴ κυβέρνησις διαπραγματευομένη μετὰ κακούργων ὡς δυνάμεις πρὸς δυνάμιν! Ἐὰν ἡ Ἑλλὰς θέλῃ νὰ καταλάβῃ θέσιν μετὰ τῶν πεπολιτισμένων ἔθνων, ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ ἐνδιαφερόνται ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Λονδίνῳ εἰς τὸν οὕτω πομποδῶν καλούμενον ἀγῶνα τῶν ἐν Ἀνατολῇ χριστιανῶν κατὰ τῆς Τουρκίας, ἂς ἐπουλώσῃ πρῶτον τὸ ἔλκος τῆς ληστείας καὶ ἂς ἀποφύγῃ τὴν ἐπανάληψιν τοιούτων φοβερῶν ἅμα καὶ κωμικῶν δραμάτων. «Ἡ «Γαλλία» εἶναι ἐφάμιλλος τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων» κατὰ τὴν πικρίαν τῆς γλώσσης. «Δὲν ἐπέστη, ἐρωτᾷ, ἡ στιγμή νὰ υπομνήσωμεν τὸν σεβασμὸν τῶν διεθνῶν καθηκόντων εἰς τὸν μικρὸν ἐκεῖνον λαόν, φιλοτάρχον, κενόδοξον, δυσκυβερνητον καὶ ἥκιστα ἐντιμον εἰς τὰς σχέσεις του;» Μόνη ἡ «Ἐθνικὴ Γνώμη» τῶν Παρισίων τολμᾷ νὰ προφέρῃ δύο τρεῖς καλὰς λέξεις ὑπὲρ ἡμῶν. «Ἐλπίζομεν λέγει, ὅτι ἡ Πύλη θὰ ἔχῃ ἀρκούσαν αἰδῶν, ὥστε νὰ μὴ ἐκπέμψῃ φωνὴν ἀγαλλιάσεως ἐπὶ τῇ τραγικῇ καταστροφῇ. Καθ' ἐκάστην συμβαίνουσιν ἐν Τουρκίᾳ παρόμοιαι σκηναί.

Ὁ Ἑλβετὸς Α. Καρλ, ὑπουργεῖον «Ἀθηνᾶ»

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ